

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font El Punt

Plana

Data 5 de novembre de 2008

Maragall, en el desert d'idees i veus

Cal reconèixer l'esforç de l'expresident per introduir vectors de debat, però el paper que atorga a les ciutats per sobre dels països en l'escena de futur europea i internacional no s'entén. Catalunya ha d'aspirar a molt més

tribuna
Periodista

[JOAN ROY.](#)

+ Pasqual Maragall, anterior president de la Generalitat de Catalunya. Foto: QUIM PUIG

La causa fonamental de la crisi que pateix la societat catalana és la manca d'un projecte clar de país per oposar al fracàs del veïnatge amb Espanya i al recurrent espoli fiscal, lingüístic i cultural. Dins d'un general desànim, i al marge de la significada VIA (valors, idees, actituds) de l'expresident Pujol, poques veus han aconseguit fer observacions adients per superar la situació i contrarestar les moltes d'inútils que cada dia fan més vergonya pròpia i aliena. Entre les adients dels últims mesos, hi destaquen el *Hamlet a la Rambla*, de Ferran Requejo, *Els nostres esportistes*, de Xavier Vinyals, *Salvem les cases*, de Ramon Tremosa, les últimes *Engrunes* de Joan Oliver, o *Ens hem d'espavilar*, de Jordi Badia. El missatge és idèntic: menys planys i més treballar per Catalunya i el català en les condicions que sigui. És la divisa «salut i feina» de rebuig al «feina fuig i mandra no em deixis» imperant... Bons propòsits, però limitats per crear la il·lusió necessària per sortir del clot a què la política ha abocat el país.

En aquest context, paga la pena l'esforç d'en Pasqual Maragall per introduir vectors de debat, ara encapçalats per la idea d'Europa i el municipalisme que difon: «*El tema es Europa y las ciudades*». El problema amb l'expresident és que ja ha hagut de demanar disculpes per altres idees que ha tingut, sobretot les referides a les relacions Catalunya-Espanya, i que li foren pròpies força temps: pensar que el PSOE podia ser caliu orgànic del catalanisme que li féu perdre amics i càrrecs; l'Espanya federalista que ens va costar a tots l'Estatut; o els JJOO que feren demorar 20 anys el TGV Catalunya-Europa, i donaren el tret de sortida a la bombolla immobiliària.

Amb tot, Maragall insisteix a atorgar a les ciutats un paper per sobre dels països en l'escena de futur europea i internacional, que creu vinculada a la construcció dels Estats Units d'Europa. Se suposa que tot plegat dins l'àmbit de la multiculturalitat, que, a parer seu, es desprèn de la igualació de cultures que comporta la globalització.

Té mèrit que tot això sigui dit i pensat, quan trastoca un munt de certeses contràries a les apuntades per l'expresident, sobretot pel que fa a la preservació i conreu de la identitat nacional. Només cal mirar les funestes conseqüències de la integració orgànica i ideològica del socialisme català en l'espanyol que defensaren Maragall i els seus als setanta. En la mateixa línia, el multiculturalisme actual nega *de facto* el mestratge que ha d'exercir la condició autòctona sobre qualsevol altra de forastera per a una bona integració de nouvinguts, si no es vol, com succeeix, que el procés resti circumscrit a l'estricta legalitat administrativa i cultural espanyola.

Quant al municipalisme, no hi ha cap ciutat al món que s'hagi manifestat o desenvolupat sense un país o un estat al darrere. Així, Barcelona i Madrid, com a exemples nostrats de cadascuna, però també Londres, Berlín, París, o Milà, en formes nacionals i proporcions estatals diverses. Europa mai no ha estat condició nacional de res, senzillament perquè abans del pla Marshall era un mer escenari bèl·lic, i després, un mercat comú, encara travessat per multiplicitat d'antagonismes i diferències inter/intraestatals.

L'Europa unida de Maragall potser podria ser una fita apreciable per a Espanya, que no n'ha generat cap altra de bona, però Catalunya ha d'aspirar a molt més, si és que de debò vol guanyar perfil econòmic i independència política al món.